

Záznam kázání Curry Blakea z třídního semináře nazvaného Divine Healing Technician (Technik Božského uzdravování – dále již jen DHT)

CD č. 5

(překlad: Edita a Pawel Staniszewski)

(pozn. V přestávce lidé napsali Currymu různé otázky, na které odpovídá.)

Otázka: „Můžeme se modlit za uzdravení někoho, kdo je závislý na drogách a alkoholu?“

Ano. Jen budete muset vyhnat duchy, které jsou s tím svázané. Často jsme se modlili za lidi, kteří byli pod vlivem drog nebo alkoholu. Mnohokrát okamžitě přestali být pod vlivem. Byli střizliví a rozuměli, o čem s nimi mluvíme, protože duch, který tam předtím působil, byl pryč. Čím déle lidé návykové látky berou a jsou pod mocí zlého ducha, tím více je poškozená jejich mysl. Uzdravení a vysvobození lidem dát můžete. Otázkou však je, jestli si to uzdravení udrží. Se spasením je tomu jinak. Spasení dát lidem nemůžeš. Můžeš je s tím seznámit, ale teprve jestli to sami přijmou, tak jsou spaseni. Uzdravení dát můžete.

V církvi se hodně káže, že spasení a uzdravení je jedno a to samé. Není. Tyto dvě věci jsou hodně spojené, ale nejsou stejné. Pokud by tomu tak bylo, Ježíš by nemusel zvlášť přijímat rány za naše uzdravení a zvlášť prolívat svoji krev na kříži za naše spasení. Udělal to odděleně, jelikož se jedná o dvě oddělené věci. Spasení, tu dobrou zprávu, ti můžu představit a pak se rozhodneš, jestli ho chceš přijmout. Uzdravení ti však můžu přímo dát, protože to nevyžaduje změnu tvého životního stylu. Pokud se jedná o spasení, ta nutnost změny tam je. V některých případech ale pokud si chceš své uzdravení udržet, tak to může také vyžadovat změnu tvého životního stylu. Protože uzdravení je znamením, přichází před jakoukoliv změnou. Odměna přichází až potom. Odměňuješ osobu za to, co udělala. Ukazuješ znamení osobě, aby teprve něco udělala. Toto učení vás přivede k novému způsobu myšlení. Za prvé se u vás vytvoří myšlení, že je všechno možné. Někdo se vás zeptá: „Bratře, můžeš se za to pomodlit?“ A ty řekneš: „Samozřejmě, žádný problém!“ Za druhé se vám uleví a budete mít rychlejší reakce, protože budete osvobozeni od všech informací, které vám říkaly, jak se musíte chovat v dané situaci a nedovolovaly vám jednat.

Další otázka: „Má manžel větší autoritu uzdravit svoji manželku, než jakýkoliv jiný věřící?“

Teoreticky nemá nikdo více nebo méně autority. Za prvé ty stejně žádnou autoritu nemáš. Dovol, abych to vysvětlil předtím, než začneš panikařit. Všechna autorita je předem daným povolením. Pokud máš autoritu pro danou situaci, tak ti musel předtím dát někdo povolení k tomu, abys zvládl všechno, co tobě daná autorita obnáší. Uvedu příklad. Pokud ti řeknu: „Vezmi prosím moje auto a skoč do obchodu pro něco k pití.“ Tehdy máš autoritu, abys vzal moje auto, jel do nejbližšího obchodu, koupil něco k pití a pak se vrátil. Pokud to povolení překročíš a pojedíš do jiného státu, tak v tom případě jsi už mé auto ukradl.

Pojďme se podívat do Matouše 7:28-29, kde se píše: „Když Ježíš dokončil tato slova, zástupy žasly nad jeho učením; neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich zákoníci.“

Lidé viděli rozdíl mezi Ježíšovým učením a učením zákoníků. Rozdíl byl v tom, že Ježíš nenechával místo pro kompromis nebo pro debatu. Zákoníci a farizeové četli něco ze zákona a potom na to téma užívali interpretace nebo komentáře od různých rabínů.

S některým rabínem souhlasili a s některým ne. Pokud promlouváš v autoritě, nemůžeš mít pochybnosti nebo končit větu s otazníkem. Autorita nezakončuje věty otázkou: „Co si o tom myslíš?“ Autorita věci prohlašuje a oznamuje. Ježíš vždy říkal: „Slyšeli jste tamto a já říkám tohle.“

Uvedu příklad z Matouše 7:5-7: „Když přišel do Kafarnaum, přistoupil k němu jeden setník a prosil ho: ‘Pane, můj sluha leží doma ochrnutý a hrozně trpí,’ řekl mu: „Já přijdu a uzdravím ho.“

Setník Ježíše nepožádal, aby k němu přišel a sluhu uzdravil. On mu prostě oznámil, v čem je problém. Všimněte si, že Ježíš „vskočil“ do příležitosti někoho udravit. Znal situaci a byl ochoten tam jít. Myslíte si, že Ježíš nevěděl, jakou měl moc? Jak nakonec ten příběh skončil? Jak Ježíš uzdravil? Řekl slovo.

Když chodíte v Boží moci, víte, že můžete mluvit k problémům. Víte, jaké máte možnosti. Hodně se to podobá kvantové fyzice, která zkoumá existenci stavů, u kterých je výsledek měření předpověditelný pouze v rámci pravděpodobnosti. Učí se tam, jak vyjádřit prohlášení víry. Kvantová fyzika není ničím jiným než vědeckou mluvou víry. Kdybyste ji začali studovat, tak budete žasnout. V Indii jsem potkal jednoho člověka, který se kvantovou fyzikou zabýval. Řekl mi také o duální teorii. Jedná se v ní o paralelní vesmíry. Cokoliv se děje v jednom, děje se současně i ve druhém. Příčina a následek. Toto smýšlení není tak daleko od toho biblického. Ježíš řekl: „Amen, pravím vám, cokoli svážete na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno v nebi.“ (Matouš 18:18).

Všimněte si, kde svazování začíná. Začíná tady na zemi, ne v nebi. Potřebujete si uvědomit autoritu, kterou máte. Doufám, že to do konce semináře pochopíte. Bůh přivedl všechny zvířata k Adamovi, „aby viděl, jak je nazve“ (Gen.2:19). Proč chtěl Bůh vidět, jak Adam zvířata nazve? Protože Bůh mu už předtím řekl, aby si podmanil zemi a panoval na ní. Na tom je krásně vidět, kolik autority a vlády Adam dostal. Satan šel po Adamovi, protože věděl, že když se mu Adam pokloní, všechno co je pod Adamem, se mu bude automaticky také klanět. Proto když mluvíme slova toho, kterého reprezentujeme, nebe poslouchá a souhlasí. Přestože jsme tady na zemi, platí pro nás, že nás „spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši“ (Ef.2:6).

Když pochopíte kvantovou fyziku, pochopíte, co znamená být ve stejném čase tady i tam. Proto, co svážeš tady, je svázáno tam. Je to jako bys stál tam v nebi a říkal: „bude to tak a tak“ a nebe říká „OK, souhlasíme“. Proč? Protože říkáš slova toho, kterého reprezentuješ, ne svá vlastní slova. Tvá vůle by měla být tím pádem ve splynutí s Boží vůlí. A žádná duchovní bytost, ani ty, bys neviděl rozdíl mezi tím, co říkáš ty, a co říká Ježíš.

„Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch.“ (1.Kor 6:17) Ne dva, ale jeden. Apoštol Pavel to vysvětluje na příkladu manželství, kde se dva lidé stávají jedním. Z fyzického hlediska to jsou dvě oddělené bytosti, ale jsou jedním, nebo se stávají jedním v jednotě, harmonii, směřování, cílech, ambicích, touhách apod. Když jsou spolu dostatečně dlouho, dokáží dokončovat jeden druhého věty a myslí stejně, jako ten druhý. Když chodíš s Ježíšem, můžeš myslet stejně jako On. Jeho mysl se musí stát tvou myslí.

Řeknete: „Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův.“ Bůh to řekl ve Starém zákoně a tehdy to byla pravda. Na nás, na znovuzrozené křesťany, se to už ale nevztahuje. Lidé ve SZ neměli Ducha Božího, ani mysl Kristovu. My máme Ducha svatého a mysl Kristovu, proto můžeme myslet jako On, mluvit Jeho slovo a dělat Jeho skutky. Pamatujte si: „Když Boží dítě mluví, nebe to slyší a souhlasí s tím. Peklo to slyší a podrobuje se tomu.“

Potřebujete mít tuto mentalitu. Potřebujete také vědět, že Bůh nemá nepochybnosti o tom, kdo jste. Dábel nemá pochybnosti o tom, kdo jste. Vy jste jedinými, kteří pochybují o tom, kdo jste. Bůh to ví a doufá, že se to dozvíme. Dábel to ví a doufá, že se to nedozvíme. Musíš

se rozhodnout, jestli se to chceš dozvědět, nebo ne. Každý den si můžeš opakovat následující tři věci:

1) „Jsem Božím synem.“ (Neodděluj se od Krista tím, že budeš říkat, že jsi jeho dcera, pokud jsi žena. Je jasné, že tady na zemi jsi ženou, ale podle toho, co říká Bůh v Galatském „není už muž ani žena“. Bůh říká, že jsme Božími syny, tak to neměň.)

2) „Jsem pánem nad ďáblem.“

3) „Jsem služebníkem lidí.“

Bible říká, miluj Boha a svého bližního, jako sám sebe. A také: „Ten, kdo chce být mezi vámi největší, musí být sluhou všech.“ Když mě lidé představují předtím, než začnu kázat, často říkají: „Přivítejme Božího služebníka.“ Já vím, co tím chtějí říct. Pravda je ale taková, že nejsem Božím služebníkem. Já jsem Božím synem. Jsem synem, který slouží. Rozumíte? Samozřejmě, že sloužím Bohu. Správně by se ale mělo říkat, že jsem Božím synem, který slouží. Je velký rozdíl mezi Božím synem a služebníkem (otrokem). Tohle musíte pochopit a z tohoto semináře si to odnést. Starozákonní svatí byli sluhy/otroky. Novozákonní svatí jsou syny. Starozákonní svatí jako služebníci (dle Ježíše) nevěděli, co činí jejich Pán, a proto si mohli říkat: „Jeho úmysly nejsou naše úmysly, Jeho cesty nejsou naše cesty.“ Ježíš, předtím než zemřel, řekl toto: „Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli.“ (Jan 15:15) Zeptáte se: „Proč jim Ježíš neřekl, že je nazývá syny?“ Jeho krev ještě nebyla prolita, a proto jim nemohl říct, že jsou synové. Nejlépe, jak to mohl vyjádřit, bylo, že je nazval přáteli. Sluhovi se musí stále říkat, co má dělat, kdy to má dělat, jak to má dělat. Je prostě otrokem. Syn zná věci svého otce. Pamatujete si na slova: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ (Lukáš 2:49) Nebo: „Neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal“ (Jan 6.38) Potřebujete si uvědomit, že sloužit lidem, neznamená jen sloužit jim běžnými věcmi, jakými jsou nasycení apod. Znamená to také, že když je někdo posedlý, měl bys ho vysvobodit. Ježíš řekl: „Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jednejte s nimi.“ Kdybys byl posedlý nebo nemocný, co bys chtěl, aby pro tebe lidé udělali? Chtěl bys, aby ti přinesli polévku? Ne. Chtěl bys, aby tě vysvobodili nebo uzdravili. Buď pro lidi takovým služebníkem. V tom verši nikde Ježíš neříká, abys čekal na speciální vedení Duchem svatým. Nikde tam není, že musíš cítit, jak na tebe něco přichází, abys mohl někomu posloužit. Ježíš tam nedává na vybranou. To není návrh, to je příkaz. Budeš souzen podle poslušnosti Jeho slovům a ne podle reakce na city nebo speciální vedení.

Vraťme se teď k příběhu o setníkovi v Matoušovi 8. kapitole. Ježíš mu řekl: „Já přijdu a uzdravím ho.“ Setník však odpověděl: „Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu; ale řekni jen slovo, a můj sluha bude uzdraven. Vždyť i já podléhám rozkazům a vojákům rozkazují; řeknu-li některému ‚jdi‘, tak jde; jinému ‚pojď sem‘, tak přijde; a svému otroku ‚udělej to‘, tak to udělá.“

Uvědomujete si, že Bůh Matoušovi neřekl, aby očísloval kapitoly a verše. Interpunkce, dělení na kapitoly a čísla se v originálním řeckém textu neobjevují. Takové dodatky inspirované Bohem nejsou. V tomto textu mluví Ježíš o autoritě. (viz. konec Mt 7.kap. – „neboť je učil jako ten, kdo má moc“) Matouš zaznamenává Ježíšovu autoritu. Setník také rozpoznal Ježíšovu autoritu.

„Když to Ježíš uslyšel (ne Boha Otce, ale setníka), podivil se a řekl těm, kdo ho následovali: ‘Amen, pravím vám, tak velikou víru jsem v Izraeli nenalezl u nikoho.’“

Člověk, který není Žid, má tady větší víru než vyvolený národ i než učedníci.

Potom Ježíš říká: „Pravím vám, že mnozí od východu i západu přijdou a budou stolovat s Abrahamem, Izákem a Jákobem v království nebeském; ale synové království budou vyvrženi“

ven do tmy; tam bude pláč a skřípění zubů.“ Jak by se vám líbilo, kdyby vám Ježíš řekl, že vaši největší nepřátelé mají větší víru než vy, a že mnozí z vás budou vyvrženi do tmy a oni přijdou do království nebeského?

Dále říká Ježíš setníkovi: „Jdi, a jak jsi uvěřil, tak se ti staň.“ Tady se na chvíli zastavme. Většinou čteme takové verše tak, jak jsme byli naučeni. Myslíme, že se tady mluví o množství víry, kterou různí lidé měli, a proto dosáhli výsledků. To ale nemůže být pravda, protože Ježíš nikdy o množství víry nemluvil. Když Ježíš např. řekl: „Tak velkou víru jsem neviděl,“ nemyslí tím množství víry. Stejně tak „Ó vy malověrní“ neznamenal malé množství víry. Ježíš na těchto místech mluví o kvalitě víry, ne o množství. V tom je veliký rozdíl.

Příkladem toho je text: „Amen, pravím vám, budete-li mít víru jako zrnko hořčice, řeknete této hoře: ‚Přejdí odtud tam‘, a přejde; a nic vám nebude nemožné.“ (Mt 17.20) Zrnko hořčice je nejmenším ze zrněk. Nemusíme mít tedy velkou víru, abychom udělali to, o čem Ježíš mluví.

Uvedu ještě jeden příklad. Bude to příklad, kdy církev dělá věci „naruby“.

Bible říká: „Kdo má víru jako zrnko hořčice a řekne této hoře: ‚Přejdí odtud tam‘ a ona přejde...“

Církev říká: „Kdo má víru velkou jak hora a řekne k nádoru velikosti zrnka, aby zmizel, on zmizí.“

Mnohokrát slyšíme otázku: „Kolik máš víry bratře?“ Odpověď většinou zní: „Nemám dostatek víry, abych zbavil toho člověka nádoru.“ Jak je velký ten nádor? Je velký jako zrnko.

V církvi mluvíme o množství/velikosti naší víry. Naše oči zůstávají na nás. Byli jsme vyškoleni k tomu, abychom měli víru v svoji víru. To je ale víra v nás samé a o té se v Bibli nikde nepíše. Bible nás vybízí, abychom měli víru v Boha! „U Boha je možné všechno.“

V církvi se pořád říká: „Bez Něho nemůžu učinit vůbec nic.“ Proč se to takhle říká? Jsi snad bez Něho? Pokud ano, obrať se a buď spasený. Proč zdůrazňovat to, co nemůžeme udělat bez Něho, když On je stále s námi? Díváš se každou chvíli na svoje auto a říkáš si, že bys sem bez něho nemohl přijet? Samozřejmě, že ne. Jezdíš s ním sem a tam. Myslíš na auto takovým způsobem jen tehdy, když nechce nastartovat. Pokud ovšem nemáš vyjimečné „auto víry“ a nemusíš se pokaždé, když se chceš rozjet, modlit: „Pane, prosím ať teď nastartuje!“ ☺

Jakýkoliv odkaz v Písmu, týkající se víry, se nikdy netýká množství víry. V Lukášově evangeliu prosí apoštolové Ježíše: „Dej nám více víry!“ Ježíš neodpověděl: „Dobře pánové, postavte se do řady. Vložím na vás ruce a vylijí pomazání s vírou.“ Ježíš jim místo toho říká: „Kdybyste měli víru jako zrnko hořčice, řekli byste této moruši...“ Oni si mysleli, že nějakou víru mají, takže je nejspíš touto odpovědí hodně udivil. Víra, jak vidíte, mluví. Ježíš nepřirovnává víru třeba ke kamínku, který je buď malý nebo velký. On mluví o zrnku, které je živé, a má moc stát se tím, čím má být. Zrnko neroste, nestává se větším. Když to shrnu. Pokud se vaše víra rozvine jako zrnko, bude tím, čím má být. Stane se to ale skrze vaše mluvení (k věcem).

Ve Filemonovi se píše: „Prosím za tebe, aby se tvá účast na společné víře projevila tím, že rozpoznáš, co dobrého můžeš učinit pro Krista.“ (Fil 1:6) Pokud máš víru mluv k problému.

Nemluv o tom problému se sousedem, ani s nikým jiným. Dokonce ani s Bohem o tom problému nemluv, mluv přímo k problému. Potřebujeme k tomu všemu vytrvalost a důslednost. Pokud se zastavíš předtím, než se tvá víra projeví, máš buď malou víru nebo vůbec žádnou víru, nebo tvá víra selhala. Opravdová, biblická víra rozhoduje o tom, jaký bude konec situace, ve které jsi. Opravdová víra se nezastaví dříve, než je vidět požadovaný výsledek. Pravá víra si bere to, pro co přišla.

Pamatujete si, jak kananejská žena volala: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův! Má dcera je zle posedlá.“ On odpověděl: „Jsem poslán jen ke ztraceným ovcím z lidu izraelského,“ a přidal k tomu: „Nesluší se vzít chléb dětem a hodit jej psům.“ Ona se nenaštvala a neřekla: „Jak mě smíš nazývat psem?“, protože by její dcera zůstala posedlá. Místo toho potlačila své ego. To byste udělali i vy, pokud chcete jako rodiče svým dětem pomoc. Řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů.“ Ježíš jí řekl: „Ženo, tvá víra je veliká; staň se ti tak, jak chceš. A od té hodiny byla její dcera zdravá.“ Všimněte si, že lidé označení velkou vírou, byli vždy ti (setník a kananejská žena), kteří byli mimo smlouvu a zaslíbení s Hospodinem. Proto museli mít opravdu velkou víru, aby požádali Ježíše o to, na co neměli žádný nárok. Jsi rodina. Pokud jsi dítě Boží, Otec ti dá s radostí vše, co potřebuješ. Proč se snažíš mít velkou víru? Pokud se o to snažíš, tak Bohu jinými slovy říkáš: „Tati, rád bych ti věřil, ale jsi takový lhář, snažím se mít víru a ještě větší víru, ale jde mi těžko věřit věcem, které říkáš.“ Ježíš byl hlasem Božím na zemi. Cokoliv On řekl, řekl Bůh. Takže Ježíš / Bůh řekl ženě NE. A teď se zeptám. Byla ta dcera vysvobozena? ANO! Takže velká víra nepřijímá negativní odpovědi, i když to říká Bůh. Přemýšlejte předtím, než se vyděsíte, co to tady říkám. Řeknu vám toto: „Bůh již nemůže říci NE.“ Protože v Něk jsou všechna zaslíbení ANO a AMEN. Uzdravení patří k zaslíbením. O cokoliv požádáš, co souhlasí s Biblí, na to je automaticky odpověď ANO. Jestliže mohla víra přinést výsledek, když Bůh řekl NE, tím víc přinese výsledek, když říká Bůh ANO. Vidíte, jak jsme to v církvi udělali těžké? Skrze špatné vyučování jsme se omezili na tolik, že už pomalu nemáme smělost Boha o cokoliv prosit.